Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 28. julija 2016*

„Predhodno odločanje — Varstvo okolja — Ravnanje z odpadki — Direktiva 2006/21/ES — Člen 10(2) — Zasipavanje odkopanih prostorov z odpadki, ki niso rudarski — Odlaganje ali predelava teh odpadkov“

V zadevi C-147/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Consiglio di Stato (državni svet, Italija) z odločbo z dne 16. decembra 2014, ki je prispela na Sodišče 26. marca 2015, v postopku

Città Metropolitana di Bari, nekdanja Provincia di Bari,

proti

Edilizia Mastrodonato srl,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik senata, K. Likurgos (poročevalec), E. Juhász, C. Vajda, sodniki, in K. Jürimäe, sodnica,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: V. Tourrès, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. marca 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Città Metropolitana di Bari, nekdanjo Provincia di Bari, G. Mariani, odvetnik,

— za družbo Edilizia Mastrodonato Srl M. Ingravalle, odvetnik,

— za italijansko vlado par G. Palmieri, agentka, ob sodelovanju P. Grassa, avvocato dello Stato,

— za avstrijsko vlado G. Eberhard, agent,

— za poljsko vlado B. Majczyna, M. Drwięcki in B. Paziewska, agenti,

— za vlado Združenega kraljestva S. Brandon in L. Christie, agenta, ob sodelovanju A. Batesa, barrister,

* jezik postopka:italijanščina.

— za Evropsko komisijo G. Gattinara in E. Sanfrutos Cano, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 21. aprila 2016

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 10(2) Direktive 2006/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o ravnanju z odpadki iz rudarskih in drugih ekstraktivnih dejavnosti ter o spremembi Direktive 2004/35/ES (UL 2006, L 102, str. 15).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Città Metropolitana di Bari (metropolitansko mesto Bari, Italija), nekdanja Provincia di Bari (pokrajina Bari, Italija), in družbo Edilizia Mastrodonato Srl glede ureditve za pridobitev dovoljenja, ki velja za dejavnost zasipavanja zaprtega kamnoloma.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 1999/31/ES

3 V uvodni izjavi 15 Direktive Sveta 1999/31/ES z dne 26. aprila 1999 o odlaganju odpadkov na odlagališčih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 4, str. 228) je navedeno:

„ker v skladu z Direktivo 75/442/EGS regeneracija [predelava] primernih inertnih ali nenevarnih odpadkov z njihovo uporabo pri prenavljanju in zasipavanju ali pri gradnji ne pomeni nujno odlaganja na odlagališču[.]“

4 Člen 2 Direktive 1999/31, naslovljen „Opredelitve pojmov“, določa:

„Posamezni pojmi v tej direktivi imajo naslednji pomen:

[…]

(g) ‚odlagališče‘ je odlagališče odpadkov za odlaganje odpadkov na ali v tla (to je pod zemljo), […]

[…]“

5 Člen 3 navedene direktive, naslovljen „Področje“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Države članice uporabljajo to direktivo za vsa odlagališča, kot so opredeljena v členu 2(g).

2. Brez vpliva na obstoječo zakonodajo Skupnosti ni predmet te direktive:

[…]

— uporaba primernih inertnih odpadkov pri prenavljanju, zasipavanju ali gradnji […],

[…]

— odlaganje neonesnažene zemlje ali nenevarnih inertnih odpadkov, ki nastajajo pri raziskovanju in izkoriščanju, obdelavi in skladiščenju mineralnih surovin ter v kamnolomih.“

Direktiva 2006/21

6 Člen 2(1) Direktive 2006/21 določa:

„Ob upoštevanju odstavkov 2 in 3 ta direktiva zajema ravnanje z odpadki, ki nastanejo pri raziskovanju, pridobivanju, bogatenju in skladiščenju mineralnih surovin in obratovanju kamnolomov, v nadaljevanju ‚rudarski odpadki‘.“

7 Člen 10 Direktive 2006/21, naslovljen „Odkopani prostori“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da upravljavec pri zasipavanju odkopanih prostorov z rudarskimi odpadki, nastalimi bodisi pri površinskem bodisi podzemnem pridobivanju, v sanacijske in gradbene namene izvede ustrezne ukrepe, s katerimi:

1) zagotovi stabilnost rudarskih odpadkov v skladu s členom 11(2);

2) prepreči onesnaževanje tal, površinskih voda in podzemne vode v skladu s členom 13(1), (3) in (5);

3) zagotovi spremljanje stanja rudarskih odpadkov in odkopanih prostorov v skladu s členom 12(4) in (5).

2. Direktiva 1999/31/ES se še nadalje uporablja, če je to primerno, za odpadke, ki niso rudarski odpadki, namenjeni zasipavanju odkopanih prostorov.“

Direktiva 2008/98/ES

8 V uvodni izjavi 19 Direktive 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L 312, str. 3) je navedeno:

„Opredelitvi predelave in odstranjevanja je treba spremeniti, da bi se zagotovilo jasno razlikovanje med obema pojmoma, ki bi temeljilo na dejanskem razlikovanju med vplivi na okolje z nadomestitvijo naravnih virov v gospodarstvu in priznavanjem, da ima uporaba odpadkov kot vira potencialne koristi za okolje in zdravje ljudi. Poleg tega se lahko oblikujejo smernice za pojasnitev primerov, v katerih je to razlikovanje težko uporabiti v praksi ali v katerih uvrstitev dejavnosti med predelavo ne ustreza dejanskim okoljskim vplivom postopka.“

9 Člen 3 te direktive določa:

„Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[…]

15. ‚predelava‘ pomeni vsak postopek v obratu ali širšem gospodarstvu, katerega glavni rezultat je, da odpadki služijo koristnemu namenu tako, da nadomestijo druge materiale, ki bi se sicer uporabili za izpolnitev določene funkcije, ali so odpadki pripravljeni za izpolnitev te funkcije. Priloga II določa nepopoln seznam postopkov predelave;

[…]

19. ‚odstranjevanje' pomeni vsak postopek, ki ni predelava, tudi če je sekundarna posledica postopka pridobivanje snovi ali energije. Priloga I določa nepopoln seznam postopkov odstranjevanja;

[…]"

10 Člen 4 te direktive, naslovljen „Hierarhija ravnanja z odpadki", določa:

„1. Kot prednostni vrstni red zakonodaje in politike preprečevanja nastajanja odpadkov in ravnanja z njimi se uporablja naslednja hierarhija ravnanja z odpadki:

(a) preprečevanje nastajanja;

(b) priprava za ponovno uporabo;

(c) recikliranje;

(d) druga predelava, npr. energetska predelava, in

(e) odstranjevanje.

2. Države članice pri uporabi hierarhije ravnanja z odpadki iz odstavka 1 sprejmejo ukrepe za spodbujanje možnosti, ki skupaj zagotavljajo najboljši izid za okolje. To lahko zahteva odstopanje od hierarhije za določene tokove odpadkov, kjer je to upravičeno z življenjskim krogom, ob upoštevanju celostnih vplivov nastajanja takšnih odpadkov in ravnanja z njimi.

[…]"

11 Člen 10(1) iste direktive določa:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se odpadki predelajo v skladu s členoma 4 in 13."

12 Člen 11 Direktive 2008/98, naslovljen „Ponovna uporaba in recikliranje", v odstavkih 2 in 3 določa:

„2. Da bi izpolnili cilje te direktive in naredili korak k evropski družbi recikliranja z visoko stopnjo učinkovitosti virov, države članice sprejmejo potrebne ukrepe, namenjene doseganju naslednjih ciljev:

[…]

(b) do leta 2020 se priprava za ponovno uporabo, recikliranje in materialna predelava, vključno z zasipanjem z uporabo odpadkov za nadomestitev drugih materialov, nenevarnih gradbenih odpadkov in odpadkov pri rušenju objektov, z izjemo naravno prisotnega materiala, opredeljenega v kategoriji 17 05 04 v seznamu odpadkov, povečajo na najmanj 70 % skupne teže.

3. Komisija določi podrobna pravila o uporabi in metodah izračuna za preverjanje skladnosti s cilji, določenimi v odstavku 2 tega člena, upoštevajoč Uredbo (ES) št. 2150/2002 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2002 o statistiki odpadkov [(UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 257)]. Ta lahko vključujejo prehodna obdobja za države članice z manj kot 5 % deležem recikliranja v letu 2008 v katerikoli kategoriji iz odstavka 2. Ti ukrepi, namenjeni spreminjanju nebistvenih določb te direktive z njenim dopolnjevanjem, se sprejmejo v skladu z regulativnim postopkom s pregledom iz člena 39(2) te direktive."

13 Člen 13 te direktive določa:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se ravnanje z odpadki izvaja na način, ki ne ogroža zdravja ljudi in ne škodi okolju ter zlasti:

(a) ne predstavlja tveganja za vodo, zrak, tla, rastline ali živali;

(b) je brez škodljivih vplivov zaradi hrupa ali vonjav, in

(c) ne vpliva škodljivo na krajino ali kraje posebnega pomena.“

14 Člen 40 te direktive določa, da rok za prenos te direktive poteče 12. decembra 2010.

15 Priloga I k Direktivi 2008/98, naslovljena „Postopki odstranjevanja“, navaja te postopke:

„D 1 Odlaganje v ali na zemljo (npr. odlaganje na odlagališčih itd.)

[…]

D 3 Globinsko injektiranje (npr. injektiranje odpadkov, ki se lahko črpajo, v vrtine, solne jaške ali naravno dana odlagališča itd.)

[…]

D 12 Trajno skladiščenje (npr. nameščanje posod v rudnik itd.)

[…]“

16 Priloga II te direktive, naslovljena „Postopki predelave“, navaja te postopke:

„[…]

R 3 Recikliranje/pridobivanje organskih snovi, ki se ne uporabljajo kot topila (vključno s kompostiranjem in z drugimi procesi biološkega preoblikovanja)

R 4 Recikliranje/pridobivanje kovin in njihovih spojin

R 5 Recikliranje/pridobivanje drugih anorganskih materialov […]

[…]

R 10 Vnos v ali na tla v korist kmetijstvu ali za ekološko izboljšanje

[…]“

Italijansko pravo

17 Člen 10(3) zakonske uredbe št. 117/08 z dne 30. maja 2008, s katero je bila prenesena Direktiva 2006/21 (GURI št. 157 z dne 7. julija 2008, str. 4) določa:

„Za zasipanje jam in odkopanih prostorov, ki so posledica ekstraktivnih dejavnosti, z odpadki, ki niso rudarski odpadki v smislu te uredbe, se uporabljajo določbe zakonske uredbe št. 36 z dne 13. januarja 2003 o odlaganju odpadkov na odlagališčih.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

18 Družba Edilizia Mastrodonato s.r.l. (v nadaljevanju: družba Edilizia Mastrodonato) je 16. marca 2010 vložila predlog za razširitev kamnoloma in mu med drugim priložila operativni načrt sanacije okolja, v katerem je bilo predvideno zasipanje prej izkoriščanih območij z 1.200.000 m^3 odpadkov, ki niso rudarski odpadki.

19 Servizio regionale Attività estrattive (deželna služba za rudarske dejavnosti) je 21. septembra 2011 dovolila razširitev kamnoloma, če se načrtovana sanacija izvede v skladu s podrobnimi pravili, določenimi v načrtu, ki je bil odobren istočasno.

20 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da imata družba Edilizia Mastrodonato in pokrajina Bari različno stališče glede tega, kateri postopek mora družba Edilizia Mastrodonato sprožiti, zato da bi lahko dejansko zasula prej izkoriščana območja.

21 Družba Edilizia Mastrodonato je 19. januarja 2012 na pokrajino Bari v skladu s poenostavljenim postopkom, ki se uporablja za postopke predelave odpadkov, naslovila obvestilo o začetku izvajanja dejavnosti. Vodja službe Polizia Provinciale – Protezione Civile e ambiente (deželna policija – civilna in okoljska zaščita) pokrajine Bari je 15. novembra 2012 zavrnil, da bi za projekt družbe Edilizia Mastrodonato glede zasipanja veljal poenostavljeni postopek, saj to zasipanje dejansko pomeni projekt odstranjevanja posebnih inertnih odpadkov s prostornino 1.200.000 m^3 z njihovim odlaganjem, za kar pa velja običajni postopek pridobitve dovoljenja v skladu s členom 10(3) zakonske uredbe št. 117/2008, s katerim je bil prenesen člen 10(2) Direktive 2006/21.

22 To odločbo je Tribunale amministrativo regionale Puglia (deželno upravno sodišče v Puglii, Italija) odpravilo. To sodišče je namreč ugotovilo, da je bilo načrtovano zasipavanje, ne glede na besedilo člena 10(3) zakonske uredbe št. 117/2008, mogoče izvesti v skladu s poenostavljenim postopkom. To sodišče je presodilo, da je treba to določbo razlagati glede na razvoj prava Unije na področju odpadkov. Člen 3, točka 15, in člen 11 Direktive 2008/98 pa kažeta na to, da ni nujno, da zasipavanje, čeprav se izvaja z odpadki, ki niso rudarski, pomeni odstranitev, temveč lahko pomeni tudi predelavo odpadkov, za katero italijansko pravo dopušča uporabo poenostavljenega postopka.

23 Pokrajina Bari je zoper odločitev Tribunale amministrativo regionale Puglia (deželno upravno sodišče v Puglii, Italija) pri Consiglio di Stato (državni svet, Italija) vložila pritožbo, to pa mora razlagati člen 10(3) zakonske uredbe št. 117/2008 in posledično člen 10(2) Direktive 2006/21. Consiglio di Stato ugotavlja, da pokrajina Bari, drugače kot Tribunale amministrativo regionale Puglia (deželno upravno sodišče v Puglii, Italija), meni, da v skladu s tema dvema določbama le zasipavanje, izvedeno z rudarskimi odpadki, ne pomeni odstranitve odpadkov in je zato lahko v italijanskem pravu predmet poenostavljenega postopka.

24 V teh okoliščinah je Consiglio di Stato (državni svet) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 10(2) Direktive 2006/21 razlagati tako, da mora za dejavnost zasipavanja odlagališč – če gre za odpadke, ki niso rudarski – vedno veljati zakonodaja o odpadkih, zajeta v Direktivi 1999/31, tudi kadar ne gre za postopke odstranjevanja odpadkov, temveč za predelavo?“

Vprašanje za predhodno odločanje

25 Z vprašanjem za predhodno odločanje predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 10(2) Direktive 2006/21 razlagati tako, da se na njegovi podlagi določbe Direktive 1999/31 uporabljajo za zasipavanje kamnoloma z odpadki, ki niso rudarski, če to zasipavanje pomeni predelavo teh odpadkov.

26 Kot določa člen 2(1) Direktive 2006/21, ta direktiva zajema ravnanje z odpadki, ki nastanejo pri raziskovanju, pridobivanju, bogatenju in skladiščenju mineralnih surovin in obratovanju kamnolomov.

27 Člen 10 navedene direktive je naslovljen „Odkopani prostori“. V odstavku 1 tega člena je državam članicam naloženo, da zagotovijo, da upravljavec v sanacijske in gradbene namene izvede določene ukrepe pri zasipavanju odkopanih prostorov z rudarskimi odpadki. Po drugi strani pa odstavek 2 tega člena določa, da se Direktiva 1999/31 „še nadalje uporablja, če je to primerno, za odpadke, ki niso rudarski odpadki, namenjeni zasipavanju odkopanih prostorov.“

28 Ugotoviti je treba, da so med jezikovnimi različicami člena 10(2) Direktive 2006/21 odstopanja glede tega, ali odpadki, ki niso rudarski odpadki, nujno spadajo na področje uporabe Direktive 1999/31. Medtem ko je med drugim v grški, francoski in italijanski različici te določbe navedeno, da se Direktiva 1999/31 še naprej uporablja za odpadke, ki niso rudarski odpadki, ki se uporabljajo za zasipavanje, pa je v tej določbi med drugim v nemški in angleški različici navedeno, da se direktiva 1999/31 še naprej uporablja, če je to primerno („gegebenenfalls“ in „as appropriate“), za take odpadke.

29 Opozoriti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča formulacija določbe prava Unije, ki se uporablja v eni od jezikovnih različic, ne more uporabiti kot edina podlaga za razlago te določbe oziroma ne more imeti prednosti pred drugimi jezikovnimi različicami. Določbe prava Unije je treba namreč razlagati in uporabljati enotno ob upoštevanju različic v vseh jezikih Unije. Če so med jezikovnimi različicami besedila prava Unije razlike, je treba zadevno določbo razlagati glede na splošno sistematiko in namen ureditve, katere del je (sodba z dne 17. marca 2016, Kødbranchens Fællesråd, C-112/15, EU:C:2016:185, točka 36 in navedena sodna praksa).

30 V zvezi s tem je treba poudariti, kot je generalna pravobranilka navedla v točki 31 sklepnih predlogov, da člen 10(2) Direktive 2006/21 določa, da se Direktiva 1999/31 „še nadalje uporablja“ za odpadke, ki niso rudarski odpadki, ki se uporabljajo za zasipavanje, ker pomeni, da zasipavanje odkopanih prostorov spada na področje uporabe Direktive 1999/31, le če izpolnjuje pogoje za uporabe te direktive.

31 Direktiva 1999/31 pa se uporablja le za odstranjene odpadke, ne pa za odpadke, ki so bili predelani. Kot je generalna pravobranilka poudarila v točki 38 sklepnih predlogov, člen 3(1) te direktive namreč določa, da se ta uporablja za vsa odlagališča, ta pa so opredeljena v členu 2(g) iste direktive kot odlagališče odpadkov za odlaganje odpadkov na ali v tla.

32 To razlago potrjuje dejstvo, da glede na splošno sistematiko Direktive 2006/21, s katero se ureja zgolj ravnanje z odpadki iz ekstraktivnih dejavnosti, člena 10(2) te direktive ni mogoče razlagati tako, da bi se implicitno razširilo področje uporabe Direktive 1999/31, kot je jasno opredeljeno v členu 3(1) zadnjenavedene direktive.

33 Iz tega sledi, da odpadki, ki niso rudarski odpadki, lahko spadajo na področje uporabe Direktive 1999/31, le če so dani na odlagališče zaradi njihove odstranitve, ne pa če so ti odpadki predmet predelave. Tako je treba razlagati člen 3(2), druga alinea, te direktive, ki iz področja uporabe te direktive izključuje uporabo primernih inertnih odpadkov pri prenavljanju, zasipavanju ali gradnji.

34 Zato je treba člen 10(2) Direktive 2006/21 razlagati tako, da se na njegovi podlagi določbe Direktive 1999/31 ne uporabljajo za zasipavanje kamnoloma z odpadki, ki niso rudarski odpadki, če to zasipavanje ne pomeni odstranitve, temveč predelavo odpadkov.

35 Da bi se predložitvenemu sodišču podalo koristen odgovor, je zato treba še določiti, pod katerimi pogoji se lahko zasipavanje kamnoloma z odpadki, ki niso rudarski odpadki, šteje za predelavo.

36 Ker pojem „predelava“ ni opredeljen v Direktivi 1999/31, se je treba opreti na opredelitev „predelave“, kot je podana v členu 3, točka 15, Direktive 2008/98. Ta direktiva, ki je z 12. decembrom 2010 razveljavila upoštevne določbe Direktive 2006/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2006 o odpadkih (UL L 114, str. 9) in katere rok za prenos se je iztekel na isti datum, se *ratione temporis* uporablja za spor o glavni stvari, saj je obvestilo o začetku izvajanja dejavnosti, ki ga je družba Edilizia Mastrodonato na podlagi poenostavljenega postopka, ki se uporablja za postopke predelave odpadkov, naslovila na pokrajino Bari, datirano z 19. januarjem 2012 (glej po analogiji sodbo z dne 23. marca 2006, Komisija/Avstrija, C-209/04, EU:C:2006:195, točki 56 in 57).

37 Člen 3, točka 15, Direktive 2008/98 pa kot „predelavo“ med drugim opredeljuje vsak postopek, katerega glavni rezultat je, da zadevni odpadki služijo koristnemu namenu, tako da nadomestijo druge materiale, ki bi se sicer uporabili za izpolnitev določene funkcije. Uvodna izjava 19 te direktive se umešča v okvir enake logike, ko navaja, da se pojem „predelave“ na ravni vplivov na okolje od pojma „odstranitve“ razlikuje po nadomestitvi naravnih virov v gospodarstvu.

38 Zato je treba šteti, da ta opredelitev ustreza tisti, ki je bila izoblikovana v sodni praksi Sodišča, in sicer, da je bistvena lastnost postopka predelave odpadkov ta, da je njegov glavni cilj, da lahko imajo odpadki koristno funkcijo, tako da se z njimi nadomesti uporabo drugih materialov, ki bi bili uporabljeni za to funkcijo, kar omogoča ohranitev naravnih virov (sodba z dne 27. februarja 2002, ASA, C-6/00, EU:C:2002:121, točka 69).

39 Iz tega sledi, da mora biti prihranek, kar zadeva naravne vire, glavni cilj predelave. Če je prihranek, kar zadeva naravne vire, le sekundarni učinek postopka, katerega glavni namen je odstranitev odpadkov, pa zaradi tega ne more biti dvomljiva opredelitev tega postopka za odstranitev (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2003, Komisija/Luksemburg, C-458/00, EU:C:2003:94, točka 43).

40 V zvezi s tem je iz člena 3, točki 15 in 19, Direktive 2008/98 razvidno, da je namen prilog I in II te direktive navedba najbolj pogostih postopkov odstranjevanja in predelave, ne pa da se izčrpno navedejo vsi postopki odstranjevanja ali predelave odpadkov v smislu te direktive.

41 Ne glede na to pa mora biti mogoče vsak postopek obdelave odpadkov opredeliti za „odstranjevanje“ ali „predelavo“, pri čemer istega postopka, kot je razvidno iz člena 3, točka 19, Direktive 2008/98, ni mogoče hkrati opredeliti za „odstranjevanje“ in „predelavo“. Ob tem pa je treba tako kot v zadevi v glavni stvari, v kateri postopka obdelave odpadkov zgolj glede na besedilo zadevnih postopkov ni mogoče uvrstiti med samo enega izmed postopkov ali kategorij postopkov, ki so navedeni v prilogah I in II te direktive, ta postopek opredeliti od primera do primera glede na cilje in opredelitve iz te direktive (glej po analogiji sodbo z dne 27. februarja 2002, ASA, C-6/00, EU:C:2002:121, točke od 62 do 64).

42 Predložitveno sodišče mora glede na vse upoštevne elemente zadeve v glavni stvari in ob upoštevanju cilja varstva okolja, ki se uresničuje z Direktivo 2008/98, presoditi, ali je namen zasipavanja kamnoloma iz postopka v glavni stvari v prvi vrsti predelava odpadkov, ki niso rudarski in ki so namenjeni za uporabo v okviru tega zasipavanja.

43 To je lahko podano, če se ugotovi, da bi se zasipavanje tega kamnoloma izvedlo, tudi če taki odpadki ne bi bili na voljo in če bi bilo zato treba uporabiti druge materiale (glej po analogiji sodbo z dne 27. februarja 2002, ASA, C-6/00, EU:C:2002:121, točka 69).

44 V tem kontekstu mora predložitveno sodišče upoštevati pogoje zasipavanja, zato da bi ugotovilo, ali bi se ta postopek izvedel, čeprav ne bi bilo odpadkov, ki niso rudarski. Tako na primer dejstvo, da upravljavec kamnoloma iz postopka v glavni stvari odplačno pridobi te odpadke od proizvajalca ali njihovega imetnika lahko kaže na to, da je glavi cilj zadevnega postopka predelava zadevnih odpadkov (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 2003, Komisija/Luksemburg, C-458/00, EU:C:2003:94, točka 44).

45 Poleg tega je zasipavanje rudnika iz postopka v glavni stvari mogoče šteti za postopek predelave, le če so uporabljeni odpadki glede na najnovejša znanstvena in tehnična dognanja primerni za ta namen.

46 Člena 10(1) in 13 Direktive 2008/98 namreč državam članicam nalagata, da sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se ravnanje z odpadki izvaja na način, ki ne škodi okolju in ne ogroža zdravja ljudi, kar temelji na predpostavki, da lahko odpadki nadomestijo druge materiale pod enakimi pogoji, kar zadeva varstvo okolja (glej po analogiji sodbo z dne 22. decembra 2008, Komisija/Italija, C-283/07, neobjavljena, EU:C:2008:763, točka 61 in navedena sodna praksa).

47 Glede primernosti uporabe odpadkov, ki niso rudarski, za zasipavanje kamnoloma iz postopka v glavni stvari, je iz člena 3(1) in (2), druga, tretja in četrta alinea, Direktive 1999/31 razvidno, da neinertni odpadki ter nevarni odpadki niso primerni za prenavljanje, zasipavanje ali gradnjo. Zato take uporabe neinertnih ali nevarnih odpadkov ni mogoče šteti za predelavo in torej spada na področje uporabe te direktive.

48 Uporaba neprimernih odpadkov za zasipavanje odkopanih prostorov kamnoloma bi imela znatno bolj škodljive učinke za okolje, kot če bi bil postopek zasipavanja izveden z drugimi materiali. Kot je opozorjeno v uvodni izjavi 19 Direktive 2008/98, pa dejavnosti ni mogoče opredeliti za postopek predelave, če ta opredelitev ne ustreza dejanskim okoljskim vplivom postopka, ki se na podlagi hierarhije ravnanja z odpadki iz člena 4(1) te direktive štejejo za boljše v primeru predelave kot v primeru odstranitve odpadkov.

49 Glede na navedeno v točkah od 41 do 46 te sodbe mora predložitveno sodišče preveriti, prvič, ali bi družba Edilizia Mastrodonato izvedla zasipavanje odkopanih prostorov svojega kamnoloma, čeprav za to ne bi mogla uporabiti odpadkov, ki niso rudarski, in drugič, ali so odpadki, ki se nameravajo uporabiti, primerni za tak postopek zasipavanja. Operacija iz postopka v glavni stvari se lahko opredeli za „predelavo“, le če sta izpolnjena ta kumulativna pogoja.

50 V zvezi s tem je iz odgovora predložitvenega sodišča na zahtevo Sodišča za podrobnejše podatke razvidno, da so odpadki iz zadeve v glavni stvari zelo različne narave in verjetno zajemajo neinertne oziroma nevarne odpadke, ki niso primerni za zasipavanje kamnoloma, kot je bilo ugotovljeno v točki 47 te sodbe. Vendar pa mora nacionalno sodišče, ki je edino pristojno za presojo dejstev spora, ugotoviti, ali projekt zasipavanja odkopanih prostorov kamnoloma družbe Edilizia Mastrodonato izpolnjuje zahteve, navedene v prejšnji točki.

51 Glede na prej navedene preudarke je treba na zastavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 10(2) Direktive 2006/21 razlagati tako, da se na njegovi podlagi določbe Direktive 1999/31 ne uporabljajo za postopek zasipavanja kamnoloma z odpadki, ki niso rudarski odpadki, če ta postopek pomeni predelavo odpadkov, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

Stroški

52 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Člen 10(2) Direktive 2006/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. marca 2006 o ravnanju z odpadki iz rudarskih in drugih ekstraktivnih dejavnosti ter o spremembi Direktive 2004/35/ES je treba razlagati tako, da se na njegovi podlagi določbe Direktive Sveta 1999/31/ES

z dne 26. aprila 1999 o odlaganju odpadkov na odlagališčih ne uporabljajo za postopek zasipavanja kamnoloma z odpadki, ki niso rudarski odpadki, če ta postopek pomeni predelavo odpadkov, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče.

Podpisi